

ŽABOKUK

Ž A B O V Ř E S K É K U K Á T K O

Nahlédnutí do života salesiánské farnosti a střediska mládeže

I/08

*„Neboť Bůh tak miloval svět,
že dal svého jediného syna,
aby žádný, kdo v něho věří nezahynul,
ale měl život věčný.“*

/JAN 3, 16 /

Obsah:

Zamyšlení	3
Kalendárium farnosti a střediska	4
Bohoslužby o velikonocích.....	5
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti.....	6–9
Laskavý příběh.....	10
Měřím metr, no a co!	11
Máme se ještě rádi?	12–13
Senior klub	14
Nahlédnutí do společenství	15–18
Okénko do střediska	19–20
Zázraky všedních dnů.....	21
Učící se církev	22–24
Don Bosco	25–26
Od ucha k uchu	27

Významné dny:

Pokřtěni:

Timothy Vojtěch Svoboda	16. 2. 2008
Petra Natálie Plíhalová	13. 1. 2008
Mariana Kobylková	13. 1. 2008
Zuzana Marie Dovrtělová	13. 1. 2008

Církevní sňatky:

Jaromír Bastl a Eva Poskerová	26. 1. 2008
Radek Pelánek a Barbora Lučeničová	12. 1. 2008

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Příspěvky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 12. 5. 2008.

Název periodického tisku: Žabokuk.

Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501.

Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno–Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: P. Josef Daněk, Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Petr Polanský, Lucie Kučerová a členové pastorační rady.

Korektury: Zdeňka Wajdová. Sazba a grafická úprava: Markéta Hudečková. Foto: archiv středisko, farníci. Tisk: tiskem.cz.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, <http://brno.sdb.cz>, tel.: 541 213 110

NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

Velikonoční přání

Během velikonoční liturgie hovoří mnoho znamení, která navzájem spojují Kříž a Oslavení. Připomeňme bohatou symboliku velikonoční svíce, která provází procesí napříč kostelem, navazující na stejnou poutť kříže na Velký pátek. Kříž již v tento den plný smutku naznačuje, že se stane zářícím a kvetoucím stromem života.

Vzpomeňme na bohatou ikonografickou tradici, která se ke kříži vztahuje: od kříže posázeného drahokamy až k žijícímu Ukřižovanému. Kříž se zjevuje jako poslední naděje spásy: zároveň buší na brány nebes i pekla.

Svíce, chléb, kříž: v liturgii se všechna znamení života a historie spásy společně sdružují, aby daly základ víře v Boha kříže a slávy. Každý je zván, aby vyprávěl o nádheře Pána Ukřižovaného a Vzkříšeného. Ať nás tedy o slavnosti Velikonoc bohatě naplní dary Vzkříšeného, vyjádřené v liturgii velikonoční vigilie:

Svaté tajemství dnešní noci zlomí zlo,
omývá hříchy, obnovuje nevinnost hříšníků, radost soužených.
Zaplaší nenávist, zlomí tvrdost mocných, naplní svorností a pokojem.“

*Zář Krista Vzkříšeného přeje a vyprošuje
Petr Chovanec s komunitou salesiánů*

KALENDÁRIUM

kalendárium farnosti a střediska mládeže

DUBEN

- 3. Jarní akademie – vystoupení žáků hudebních kroužků
- 4. Páteční klub: lanové centrum
- 5. Jarní burza – farní charita – sál pod kostelem
- 6. První sv. smíření dětí – v 15:00 h – kostel
- 12. Sobotní výlet

KVĚTEN

- 1. Státní svátek – středisko zavřeno
- 1. Slavnost Nanebevstoupení Páně, začátek májových pobožností – farní kostel
- 2. Začátek novény k Duchu Svatému
- 2–3. Páteční klub: Pálava
- 6. Svátek sv. Dominika Savia
- 8. Státní svátek – středisko zavřeno
- 11. Slavnost Seslání Ducha Svatého – Boží hod svatodušní
- 15. Začátek novény k Panně Marii Pomocnici
- 17. Sobotní výlet
- 17. Volejbalový turnaj smíšených týmů – www.bsvl.cz
- 18. Slavnost Nejsvětější Trojice
- 18. Kašpárek detektivem – premiéra loutkového divadla Bedruška
- 22. Slavnost Těla a Krve Páně
- 24. Poutní Slavnost Panny Marie Pomocnice křesťanů a DEN FARNOSTI
- 30. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

ČERVEN

- 1. Dětský den – tradiční odpoledne plné her, soutěží a zábavy
- 6. Páteční klub: grilovačka
- 8. První sv. přijímání
- 8. Závěrečná akademie – ukončení pravidelných zájmových aktivit
- 12. Animátorské roznění – závěrečné setkání dobrovolníků ze Střediska
- 13. Závěrečné dopoledne Klubu maminek
- 13. Ukončení činnosti všech kroužků
- 14. Sobotní výlet
- 14. Volejbalový turnaj smíšených týmů – www.bsvl.cz
- 15. Závěrečná akademie
- 20. Fotbalový turnaj O pohár střediska – mladší hoši do 14 let
- 21. Fotbalový turnaj O pohár střediska – kluci a muži od 14 let
- 21. Výlet dětí z náboženství
- 26. Závěrečný táborák
- 26. Zakončení školního roku mší sv. v 18:00 h

BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

v kostele panny Marie Pomocnice v Brně–Žabovřeskách

16. 3. KVĚTNÁ NEDĚLE

- 7:30 h ranní mše sv. s lidovým zpěvem
- 9:00 h při mši sv. **svěcení ratolestí a průvod**, chrámový sbor zpívá pašije podle sv. Matouše
- 10:30 h s lidovým zpěvem
- 17:00 h **křížová cesta**
- 18:00 h večerní mše sv.

20. 3. ZELENÝ ČTVRTEK

- 18:00 h **MŠE SVATÁ NA PAMÁTKU POSLEDNÍ VEČEŘE PÁNĚ**
po mši společná adorace
v kostele Getsemanská zahrada

21. 3. VELKÝ PÁTEK

- 15:00 h **křížová cesta**
- 18:00 h **VELKOPÁTEČNÍ OBŘADY** – přísný půst
- chrámový sbor zpívá pašije podle sv. Jana

22. 3. BÍLÁ SOBOTA

- 10:00 –18:00 h adorace u Božího hrobu
- 20:00 h **VELIKONOČNÍ VIGILIE**, součtí obnova křestních slibů

23. 3. SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – Boží hod velikonoční

- 7:30 h ranní mše sv. s lidovým zpěvem
- 9:00 h zpívá chrámový sbor:
G. F. Händel: Buď tobě sláva a z oratoria Mesiáš – Aleluja
R. Führer: Ó jaká šťastná chvíle Aleluja, Pán z mrtvých vstal
- 10:30 h s lidovým zpěvem
- 18:00 h večerní mše sv.
- 19:00 h Te Deum a svátostné požehnání

9. 4. PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ

- 7:30 h ranní mše sv.
- 18:00 h večerní mše sv.

Podrobné informace o provozu střediska o prázdninách a zápisu do kroužků naleznete na <http://brno.sdb.cz/kalendar>.

Všimli jste si někdy, jakou máme květinovou výzdobu po celý rok v kostele? Že to není česká chrámová klasika v podobě několika olezlých karafiátů v zaprášené tlustostěnné váze typu „válec“ nebo tchynin jazyk decentně usazený do hranaté krabičky od polárkového dortu? Žádné letní houštiny asparágu? Ani muškátek

*osaměle číhající pod oltářem v obstarožním květináči pokrytém bílými mapami? Čí je to tedy neúnavná práce, kdo týden co týden vymýšlí květinovou výzdobu v souladu s ročním a liturgickým obdobím? Jak často se setkáváte v kostelních aranžmá s použitím listů, oblázků nebo větví? Seznamte se s **Pavlou Plevovou**.*

Jsi příznivcem umělých květin?

Ano, dneska už existuje spousta dokonalých umělých květin – hotová malá umělecká díla. Dnes je trend obecně vedoucí k trvanlivosti. Já bych si je třeba do vázy nedala, ale do aranžmá určitě. Ale je zapotřebí rozlišit, že teď už to nejsou jenom ty klasické žluté chryzantémy. Ve velkoobchodě jich máme na výběr tisíce.

Jak jsi se dostala k práci s květinami?

Tohle povolání jsem zdělila, ani jsem si ho nevybírala. Zdělila jsem ho po prarodičích, prarodičích, rodičích... Pradědeček s prababičkou vlastnili zahradnictví v Přerově, dědeček s babičkou měli zahradnictví v Brně naproti benzince na Královopolské, tam, co jsou dnes paneláky, ale komunisti jim to sebrali. Tam měli skleníky a pařeníště a na Minské v kopečku měli obchůdek. Pěstovali všechno, i orchideje, tehdy se nic nedováželo. Dědeček byl na zkušené ve světě, ve Francii. Já jsem přemýšlela i o jiných povoláních, chtěla jsem jít na umprumku, ale nakonec jsem vystudovala zahradnickou školu v Lednici na Moravě. K tomu, že dnes učím na zahradnické škole v Rajhradě u Brna, jsem se dostala jako slepý k houslím. Tehdy se tam uvolnilo

místo floristiky a já jsem na něj nastoupila. Učím ale i jiné předměty.

Co to je floristika?

Floristika znamená vázání či aranžování květin. V období totality výuka vazby květin úplně vymizela, komunistický režim vazačství nepodporoval, já jsem se to učila od babičky nebo od tatínka.

Za nás se učilo květiny jenom pěstovat. Až po revoluci jsem absolvovala různé kurzy. Předtím byla floristika potlačovaná, páni byli zahradníci, protože uměli květiny vypěstovat. Ale dnes se tohle všechno otráslo v základech. Květiny se dováží ze zahraničí, kde už existují úplné továrny na květiny, často specializované na monokultury. Tenhle obchod se dnes pomalu přemísťuje z Evropy do Afriky, třeba do Keni. Jimi vypěstovaná růže stojí 50 halířů, takže obchodníkům se pořád vyplatí vozit je přes půl světa. Tudíž se jim u nás nedá konkurovat a páni už nejsou pěstitelé, ale floristi. Kultura zákazníků je dnes v tomto směru větší, lidi jezdí po světě, mají srovnání. Ale pořád jsou i zákazníci, co kupují tři karafiáty.

Jací jsou tvoji studenti?

Tak především jsou to studentky, ve škole je jich převaha, kluků je třeba jen pět ve třídě. Je na nich vidět, že mají zájem o přírodu. Ale měla jsem i studentku, která na mou otázku, proč chodí do školy tak sporadicky, odpověděla, že ona chtěla jít na automechaniku... Většina absolventů si nakonec vybere jiná povolání, nechťejí si špinit ruce v zahradnictví. Ale mám i studenty, co pak pokračovali ve studiu zahradní architektury a dnes jsou z nich zahradní inženýři, nebo jiné, kteří rozjeli úspěšné firmy na zakládání zahrad.

Na biskupství vedeš kurzy pro úzký okruh zájemců...

Jsou to kurzy aranžování v chrámových prostorách. S těmito kurzy jsem začínala ve Fryštáku, našlapala jsem svého Favorita květinami, vázami a jela jsem... Kurzů na biskupství se většinou účastní paní, které připravují květiny v kostele. Učím je úplným základům – uspořádání květin, techniku ošetřování. Ale cit se nedá naučit, kromě

toho, každý kostel je úplně jiný. Můj oblíbený prostor je náš kostel, jeho jednoduchost.

Jak je to dlouho, co se staráš o výzdobu?

Od roku 1992. Zнала jsem se s dědou Baranem, pozvolna jsem tuto práci začala dělat, i kvůli faktu, že jsem měla přístup ke květinám, na zahradě jsem tehdy pěstovala letničky. Dneska už na to nemám čas, tak upřednostňuji trvalky... Ale sbírám i květiny na louce, mé oblíbené jsou kopretiny, používám větve, to hlavně v zimě, snažím se především řídit ročním obdobím. Z tohoto důvodu je pro mě nepřijatelné koupit v zimě slunečnici, byť je k dostání. Nápady mi přicházejí buď z podstaty květiny, někdy z nálady okamžiku a často také ze zoufalství... Dost dělají i materiály, písek, jehličí, mech, snažím se celkově vše sladit i v souladu s liturgickým rokem.

Z hlediska výzdoby máš svého liturgického oblíbence?

Určitě, Soslání Ducha Svatého. Ale v podstatě každý svátek, protože tím, že je jen jednou za rok, je vždy nový a originální. Letnice mají bohatou symboliku, takže aranžmá může být odvážnější – plameny, ovoce, použití červené barvy. Před několika lety jsem například použila převislou květinu Heliconia – má přirozeně červenou barvu, která vypadá jako plamen. Na podzimní aranžmá používám šípky, jednou jsem na podzimní biřmování použila třeba dýně.

Máš nějaké pomocníky, nebo jsi na to všechno sama?

Mám skryté pomocníky. Pomáhá mi maminka, příležitostně přátelé, ale úkoly jsou často typu vymýt a odnést vázy. Kromě toho se vše řídí uvádáním květin, nic není pravidelné, a k tomu jsem i já časově nevyzpytatelná... Snažím se dělat, co je v mých silách.

Před revolucí jsi jezdila jako vedoucí na salesiánské chaloupky. Jak na to vzpomínáš?

Na chaloupky se jezdilo o prázdninách, přes rok jsme také vedly děvčata. Hrozně mě to bavilo. Měla jsem vždycky štěstí na moc šikovné holky. Chaloupky byly pro malý počet lidí, aby to nebylo nijak nápadné. Nejezdilo se do rekreačních zařízení, ale na chalupy jednotlivců. Organizovaly se různé sportovní aktivity, hrály se hry, turistika, rukodělné práce a samozřejmě se probírala témátka, jak žít s Bohem. V určitém věku má i své opodstatnění, že holky jezdí v holčičím kolektivu, probírají se témata jenom pro ně.

Někdy tě můžeme potkat s krásným vlčákem po boku. Jdete na kopretiny?

My jsme měli vždycky psy, ale zprvu jenom jako psy na dvůr. Odjakživa vlčáky, ten současný má 5 let. Ale jak říká naše maminka... vždycky jsme měli psy na dvoře a teď máme Bertíka. Když jsme si ho jeli jako štěňátko vybírat, tak jsem otevřeně chovateli řekla, že výběru psů moc nerozumím, můj jediný požadavek zněl, aby měl velké pacičky... A Bertíka jsme si hned odvezli. Díky němu alespoň chodím na procházky, jezdím na kole, při tom nasbírám větve. Bert má spoustu energie a strašnou sílu, v zimě mě tahá na běžkách, výborně drží stopu! Běžkaři mě vždycky závistivě sledují, že se nemusím odrážet... Jinak s ním jezdím na medlánecké letiště a tam po půlhodině intenzivního běhání vydá energii a zklidní se.

Jak prožíváš dobu postní a velikonoční?

Já jsem zrovna taková nepříkladná... V adventu a postu připravuji výstavy u nás ve škole, takže jsem zavalená prací. Ideální je pro mě postní dobu strávit klidně, ne ji přežít, ale prožít. Být alespoň chvíli o samotě a v klidu.

Závěrem jsme dostali srdečné pozvání na Velikonoční výstavu na Střední zahradnické škole v Rajhradu, která se koná ve dnech 12.–16. března. Na prodejní výstavě si budeme moci prohlédnout a zakoupit velikonoční aranžmá, hrnkové květiny a aranžmá ze suchých květin. Školu najdeme v Rajhradu na Masarykově ul. 198, hned kousek za vlakovým nádražím.

Děkuji mockrát Pavle nejen za rozhovor, ale především za její neúnavnou práci pro naše farní společenství, a těším se, jak se v březnu všichni potkáme u tchyniných jazyků na výstavě!

rozhovor připravila: M. A. D.

Modrý kámen

Klenotník seděl u svého stolku a roztržitě hleděl na ulici výkladem malého elegantního obchodu, který mu patřil. Před výkladem se zastavila holčička a přitiskla nos na sklo. Oči modré jako nebe se jí rozzářily, když uviděla jeden z vystavených šperků. Rozhodně otevřela dveře a ukázala na nádherný tyrkysový náhrdelník. „Chci ho pro sestru jako dárek. Můžete mi ho pěkně zabalit?“ Klenotník se na svou zákaznici nevěřícně zadíval: „Kolik máš peněz?“ Děvčátko si bez váhání stouplo na špičky a vysypalo na pult plechovou pokladničku. Vypadlo z ní pár drobných bankovek, hrst mincí, několik mušliček a kovových figurek. „Bude to stačit?“ zeptala se hrdě. Chtěla bych koupit dárek starší sestře. Co umřela maminka, se o nás stará ona a nikdy nemá ani chvilku sama pro sebe. Dneska má narozeniny a z tohoto dárku bude jistě mít velkou radost. Ten kámen má stejnou barvu jako její oči.“ Muž odešel do zadní části obchodu a za chvíli se vrátil s krásným červeně a zlatě zdobeným dárkovým papírem, do kterého pečlivě zabalil krabičku s náhrdelníkem. „Tady ho máš,“ řekl holčičce. „A dej na něj pozor.“ Děvčátko hrdě vykročilo, jako by si neslo poklad. Hodinu poté vešla do klenotnictví krásná dívka. Měla nádherné modré oči a vlasy barvy medu. Položila na pult před klenotníka balíček, který on před tím s takovou péčí připravoval. „Ten náhrdelník byl koupený u vás?“ „Ano, slečno.“ „Kolik stál?“ „Cena je věc dohody mezi zákazníkem a mnou. Tato informace je důvěrná.“ „Ale moje sestra měla jen pár drobných. Nikdy by si takový náhrdelník nemohla dovolit koupit!“ Klenotník zvedl pouzdro s náhrdelníkem, zavřel ho, znovu ho pečlivě zabalil a podal dívce. „Vaše sestra ho zaplatila. Dala za něj víc, než by dal kdokoli jiný – dala všechno, co měla.“

*Převzato z knihy
Bruno Ferrero: Osvěžení pro duši
připravil J. Š.*

Ahoj děti,

dnes v tajence najdete větu, kterou se řídil svatý Don Bosco a podle které se chovají salesiáni i dnes. Rozluštíte ji, když vepíšete devět slov. Většinou jsou to slovesa, která mohou ukazovat cestu pro náš život a radit nám, jak se máme chovat. Část z nich určitě doporučoval svým chlapcům i Don Bosko. Mimochodem, o Donu Boskovi budeme v Žabokuku psát celý letošní rok. Je to 120 let, co zemřel. No, spíš bychom měli říct odešel se radovat k Bohu. Tak luštěte!

máme mluvit s Bohem, neboli...

máme se radovat, neboli...

když máme žízeň a hlad máme pít a...

máme s rodiči pracovat a...

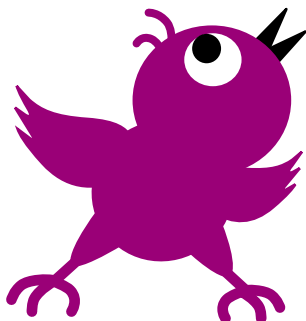
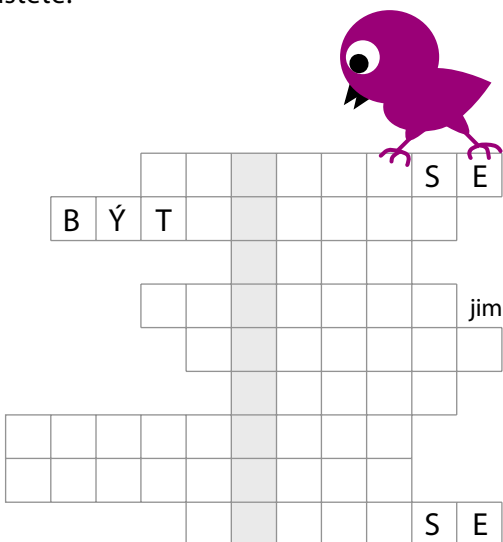
druhé máme mít rádi, neboli máme je...

nemáme být lakomí a ostatním máme...

rodiče máme ve všem...

těm, kdo nám ublíží, máme...

nemáme mít z ničeho strach, neboli...

připravila: L. K.

ŽEHNÁNÍ

*Možná
nenapadlo, že by právě
praktickou součástí manželství. Princip žehnání je
biblický a křesťan jej podle Písma má praktikovat, zvláště
jako reakci na mrzutost a provokaci. Zvládnete-li tuto
techniku, pomůže vám překonat nepříjemné chvíle, které se
vyskytují v každém manželství, a vnést pokoj do vašich
narušených vztahů. Žehnáním lze např. zastavit
proud ostrých slov, jež tak často zcela zničí
milostný vztah. A mohl bych jmenovat
další a další dobrodiní, která
vám bude přinášet.*

Výraz **eulogia** (žehnání) se v Novém zákoně skládá ze dvou řeckých slov:

eu = dobře a **logos** = slovo.

První způsob žehnání partnerovi spočívá v tom, že o něm mluvíte dobře a reagujete laskavými slovy i tehdy, když se váš protějšek vyjadřuje hrubě, kriticky nebo urážlivě.

Pán Ježíš nám dal ten nejlepší příklad: „Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale

vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě“ (1 Pt 2,23). Právě tak, říká Písmo, máme

spolu žít v manželském svazku. V přísloví 31 čteme o tom, jak muž chválí svou manželku mimo jiné také proto,

že „její ústa promlouvají moudře a na jazyku mívá vlídné naučení“. Jakub varuje, aby z našich úst nevycházelo současně žehnání i proklínání: „Což pramen z téhož zřídla vydává vodu sladkou i hořkou?“ (Jk 3, 11). A Petr radí: „Chceš-li milovat život a vidět dobré dny, zdržuj jazyk od zlého a rty od lstivých slov“ (Pt 3, 10).

Prakticky to znamená: Máte moc svolávat na své manželství požehnání slovy, která říkáte svému partnerovi, ale i tím, že se naučíte, kdy máte mlčet. V Písmu najdeme ještě další tři způsoby žehnání.

Žehnáte tím, že prokazujete dobrodiní – chováte se k druhému člověku laskavě. Kdy jste naposled projevili laskavost své druhé polovičce? Ne z povinnosti, nýbrž jako dar žehnání? Tohle by se mělo stát každodenní součástí vašeho soužití. Žehnáte také tím, dáte-li najevo vděčnost a ocenění. Pokud si váš partner zaslouží pochvalu, vyjádřete ji slovy. Děkujte jemu i Bohu. A konečně žehnáte tak, že pro druhého vyprošujete Boží přízeň v modlitbě. Jak často se za svého partnera modlíte? Na jakém základě? Kvůli sobě, aby pro vás bylo vše snazší? Nebo se přimlouváte za jeho dobro a požehnání?

Shrnutí: Partnerovi můžete žehnat těmito čtyřmi způsoby: (1) **dobrymi slovy**, která mu a o něm říkáte, (2) **praktickými činy**, jimiž mu prokazujete laskavost, (3) **projevy vděčnosti a ocenění**, (4) **přímluvnou modlitbou**. Tak tedy: vlídná slova, laskavé jednání, vděčnost a ocenění a přímluvné modlitby.

Budete-li používat žehnání ve svém manželství, udělá to divy. Ať s vámi ten druhý zachází jakkoli, vy byste měli žehnat. Písmo říká, že Bůh chrání ty, kdo ve vztahu s partnerem důsledně uplatňují biblické principy, a váží si jich. Všem žehnajícím Hospodin slibuje „dobré“ dny, svou ochranu a vyslyšení modliteb.

Žehnáte-li, dáváte prostor Bohu, aby mohl svobodně působit v životě milované osoby, která možná oplácí dobro zlem. Jestliže toto všechno pomáhá narušenému manželství, pak si představte, jak se asi dá vylepšit dobré manželství, když si dva lidé začnou vzájemně žehnat!

*Převzato z knihy
Ed Wheat: Jde to vůbec?
připravil J. Š.*

Ohlédnutí za setkáváním seniorů (SESE) v roce 2007

V uplynulém roce jsme se setkali celkem osmkrát nad různými tématy, hledali jsme společně, jak bychom si naše setkávání představovali. Scházelo se nás průměru okolo 12–25. A povídali jsme si o těchto tématech:

- 6. 3. Senioři a čas – RNDr. Krejčíř z Centra pro rodinu Brno
- 3. 4. Vzpomínáme na patera Barana – dědečka
- 22. 5. Co pro mne znamená modlitba
- 19. 6. Po stopách Dona Boska
- 16. 10. Květinová výzdoba slavnosti Božího těla v italském městě Spello
- 30. 10. O pozitivních myšlenkách s Anselmem Grünem
- 26. 11. Mám pro co žít?
- 12. 12. Vzpomínáme na Vánoce svého dětství

Ráda bych na tomto místě poděkovala všem, kteří si pro naši skupinu seniorů udělali čas a věnovali se nám: otci Josefu Daňkovi, otci Pavlovi Tichému, Pavle Plevové a otci Petrovi Chovancovi, panu doktoru Krejčířovi a Marušce Blahové z Centra pro rodinu v Brně, Martině Komínkové a dětem ze Základní umělecké školy na Veveří, které nám přišly na poslední předvánoční setkání zahrát a zazpívat koledy. Děkujeme vám všem, Pán Bůh zaplať. V roce 2008 plánujeme, že se budeme scházet 1x měsíčně, a to vždy 3. úterý v měsíci v sále pod kostelem, pokud nebude určeno jinak (15.1., 19. 2., 18. 3., 15. 4., 20. 5., 17. 6., 16. 9., 21. 10., 18. 11. a 16. 12.). Oznámení o každém setkání byste měli najít vždy v neděli před setkáním na žlutém letáku na dveřích kostela a pan farář vás ještě pozve v ohláškách. Rádi uvítáme nové tváře, přijďte mezi nás, jste srdečně zváni.

Těším se s vámi se všemi zase nashledanou
Helena Komínková

Setkávání seniorů SESE v roce 2008 (každé 3. úterý)

15. 1., 19. 2., 18. 3., 15. 4., 20. 5., 17. 6., 16. 9., 21. 10., 18. 11., 16. 12.

Modlitba

*Pane Bože, já Tě prosím, vrať mi zdraví, dej mi klid,
abych mohla v každé době, sama sobě posloužit.
Do srdce mi Pane Bože upřímnost a lásku dej,
to, co ještě konat mohu, v tom mi Bože pomáhej.
V Tebe věřím v Tebe doufám, prosím Tebe při mně
stůj. Tělo mé i duši moji Pane Bože opatruj.*

SNOUBENECKÉ SPOLEČENSTVÍ

V dnešním čísle jsem se vypravila do snoubeneckého společenství přípravy na manželství. Mladé páry, uvažující o manželství, se v 10 setkáních zamýšlejí pod vedením manželů Šlachtových nad tématy jako je například vzájemná komunikace, rozdílnost muže a ženy či otázky manželské intimity a výchovy dětí. Mezi mnoha jinými jsem si i já mohla užít pohostinnosti, legrace a bouřlivých diskusí v útulném prostředí domova rodiny Šlachtovy, kde zásadní otázky o bytí či nebytí doplňovali psi, děti a domácí bábovky. Spousta témat k zamyšlení pro zamilovanou snoubenku, která zhusta pochybovala. Že by snad její princ na bílém koni, sedící vedle a vsouvající si do úst další vynikající Janin chlebiček, mohl v růžovém budoucnu nechávat ponožky ohavně se válet u postele, nechť si s ní povídat nebo energicky uplatňovat právo na manželské objetí?! Že by se snad princům po pár letech mohla jejich vyvolená proměnit v nerudnou babici ve vytaháných teplákách, která přestane obdivovat jejich titánskou sílu a dovednosti a která mručí, když jdou s kamarády na pivo? Aha?!

Položme nejprve několik otázek přímo **Janě a Honzovi Šlachtovým**:

Kdy jste začali s přípravou párů na manželství?

V roce 1999 nás oslovil P. Brtník, protože věděl, že se účastníme Manželských setkání a v jejich rámci pracujeme s manželskými páry už několik let. Tady ve farnosti jsme nejprve pořádali tři roky po sobě adventní duchovní obnovu pro manžele a pak přišel nápad dlouhodobého snoubeneckého společenství.

Jak jste vymýšleli koncepci?

Holdně jsme to postavili na tématech Manželských setkání, která jsme doplnili o tzv. klíčové otázky, což je vždy okruh témat, o kterých si mají snoubenci mezi sebou popovídat mezi jednotlivými setkáními.

Víte, kolik asi snoubenců už vaší přípravou prošlo?

Ve společenství jsou vždy průměrně 4 páry, tudíž za 9 ročníků už to bude kolem 36 párů.

Baví vás to ještě?

Vždycky máme pocit, že s těmi páry mládneme, a to už dnes chodí pomalu ročníky našich dětí. Pozorujeme, jak jsou vnímaví, otevření, jak jsou ochotní řešit jádra konfliktů, které už se mezi nimi začínají objevovat.

Toto společenství má tu výhodu, že je dlouhodobé a neformální, ale je to přitom uzavřená skupina, kde se ve více setkáních mají snoubenci možnost seznámit i s ostatními páry a možná pak i po svatbě třeba s novými přáteli založit společenství mladých manželů. To je také potřebné, protože po svatbě už nežijí jako za svobodna, ale při tom ještě nemají děti.

Jaké je letošní společenství?

Letos spolčo trochu omládlo, věk se posunul, snoubencům je zhruba 25–27 let. Kromě toho je letošek specifický v tom, že se sešlo 6 párů, což je oproti tradičním čtyřem víc, a že z těchto šesti dvojic je pět párů, kde je jeden partner věřící a ten druhý nevěřící. Což hned na startovní čáře může znamenat problém, je to věc, která je odlišuje. Ale oni už teď hledají pravdu, je to pro ně velká škola. Nutí je to přemýšlet, bavit se o tom, jak to všechno bude, třeba s výchovou dětí.

A jaký je váš názor na manželství po dvaceti letech od svatby?

Říkáme jim, že je to čím dál lepší. Po dvaceti letech se už dobře známe a vztah je mnohem hlubší.

Zašla jsem se podívat na jedno z probíhajících setkání, na kterém se zrovna probíralo téma komunikace. V obýváku nebylo pro samé snoubence kam si sednout a diskuse byla v plném proudu. Řešilo se, že po svatbě často kladné komunikace ubude a začne nabývat na té záporné, začnou se řešit různé problémy, finanční a jiné. Znovu jsem si zopakovala, že kladná komunikace spočívá v tom nezačínat větu „ty mě štveš“, ale raději „mě mrzí“. Že základní chybou v komunikaci je snažit se číst myšlenky a zkoušet být jasnovidcem. Od jednoho z kluků zazněla případná poznámka, že ženy často používají frázi „nechtěl bys...“, což muže dosti irituje. Proto jsme se dozvěděli, že svým nejmilejším máme udělovat jasné pokyny, místo neosobních frází „koš už přetéká“ stručně požádat „vynes koš, prosím tě“. A aby manželská komunikace neuvázla na mrtvém bodě, je důležité udělat si na sebe někdy večer čas, zapálit si svíčku, otevřít třeba sedmičku vína a povykládat si.

Poprosila jsem jeden z párů, zda by se mnou nemohli komunikovat u sedmičky vína a při svíčke jeden večer o tom, jak se jim toto společenství líbí. Prosbě vyhověli Ondra Mikušek a Pavlína Cikrytová.

Proč jste se rozhodli chodit do tohoto společenství?

Ondra: Od sestry jsem měl doporučení, tak jsem se vloni na Farním dni zeptal, ale Honza mi tehdy říkal, že se to otevře, jen když bude dost zájemců...

Pavlína: S tímhle nápadem přišel Ondra, že bychom to mohli zkusit. Sedneme si a povídáme nad zadanými tématy. Těžko říct, jestli bychom se k tomu jinak dobrali.

Ondra: Moje sestra s manželem do spolča chodili a říkali, že to bylo super. Já vím, co lze zhruba očekávat od křesťanského manželství, ale Pavča je nevěřící, tak aby do toho mohla nahlédnout. Je skvělé, že je tam mnoho takhle smíšených párů. My jsme nejmladší, jediná ještě studujeme, ostatní už pracují.

Pavlína: Je pro mě zajímavé slyšet názory lidí, kteří se ocitli ve stejné situaci. Do přístě nám Jana s Honzou zadali, ať si nachystáme otázky z hlediska věřící-nevěřící. Protože když se třeba zamyslíš nad výchovou dětí, tak je to dost nejasné. Pro mě je to třeba otázka křtu malých dětí. Vnímám to tak, že by si měli sami vybrat, až budou větší, jinak jsou k tomu vedeni na stejné úrovni, jako kdyby byli třeba rodiče vegetariáni. Prostě je někdo vede určitým směrem.

Proč se chcete vzít?

Pavlína: Manželství je základ rodiny.

Ondra: Někdo to bere jako formalitu, někdo zase jako základ rodiny, ale já jako věřící si myslím, že je to posvátný svazek mezi mužem a ženou, kterým žehná Bůh v jejich společném životě. Že je stvořil jako dokonalou bytost.

Proč jste se rozhodli pro církevní obřad?

Pavčina: Pro Ondru by civilní obřad bylo něco, co nechce. Já bych chtěla obřad, který bude stravitelný pro moji rodinu, která se v tom nevyzná. Pro mě má civilní i církevní obřad stejnou hloubku.

V čem tkví specifikum, když přípravu na manželství vedou manželé?

Pavčina: U faráře si nedovedu představit, že by mi povídal o chybách v manželství. Se šlechtovými je to pro mě jako povídat si s rodiči nebo kamarády. Vytvořila se dobrá parta.

Neostýcháte se ve společenství mluvit před sebou i o docela soukromých záležitostech?

Pavčina: Já se na ně těším! Ale nikdy se tam nikdo nehádá.

Ondra: Spíš se tam učíme jak vést správný dialog.

Jak si představujete vaše manželství? Můžou vám rodiče sloužit vzorem?

Pavčina: Oboje rodiče jsou spolu, takže asi ano.

Ondra: Manželství Pavčinych rodičů je fajn, tatínek je takovej puberták, takže je u nich doma pořád veselo. Já bych chtěl být v manželství moderní muž, dělit se o povinnosti rovným dílem. Když manželka vaří, já jdu s dětmi ven, když si ona hraje s dětmi, já nahážu prádlo do pračky. Prostě, aby si jednou naše děti řekly, že chtějí prožít stejně hezké manželství jako jejich rodiče.

Nezazněla poznámka, že sis měl najít věřící partnerku?

Ondra: Na začátku od rodičů. Ale pak jsem si řekl, že kdyby to Bůh nechtěl, tak by mi ji nepřivedl do cesty. A vůbec toho nelituji, skvěle si rozumíme. Pavča je vůči mé víře tolerantní. Rozhodně bych ji nechtěl k víře přivést nijak násilně.

Pavčina: Na mě rodiče zase uhodili: "Je věřící!" Ale řekla jsem jim, že je to moje věc. A babička mi říkala, ať si to rozmyslím.

Sem s příběhem lásky!

Ondra: Seznámili jsme se na brigádě na Broumovsku, opravovali jsme památky, krov na jedné staré stodole. Po práci jsem agitoval, jestli se nechce jít někdo vykoupat a po cestě k rybníku jsme si začali vykládat. To bylo před šesti lety.

Pavčina: Pocházím z Police nad Metují, takže léta jsme si jen psali, telefonovali a navštěvovali se. Po střední škole jsem se přihlásila na stavební fakultu a přestěhovala se za Ondrou do Brna.

Ondrovi a Pavlině přeju mnoho let krásného manželství a děkuji jim za rozhovor.

M. A. D.

Farní kavárna zvenčí i zevnitř

Mnoho z nás si na to zvyklo a bereme to jako součást neděle. Naše farní kafe. Příjemná alternativa k postávání před kostelem v chladu a vlhku. Žijeme v uspěchané době a tak je dobře, že si aspoň v neděli najdeme chvíli spolu posedět a vzájemně se poznat o trochu víc, než jen při podávání kostelních dveří. I děti „kafe“ milují, ačkoli je chápou jinak. Znamená pro ně běhat po sále, hrát si na schovku, klouzat se po lavičkách, skákat na trampolíně... Bereme „kafe“ jako samozřejmost. Jenže, nic nefunguje samo. Nahlédneme do zákulisí...

Hlavní je zázemí: sál, kuchyně a sklad, kde najdeme mimo jiné kávu, čaj, cukr, mlíčka, sušenky, minerálky, kofoly, atd. Pak je třeba ochotná ruka, která lahodný nápoj připraví a k tomu přistrčí něco na zub. Stalo se zvykem, že se ve službě střídají farníci. A jak služba vypadá?

První část kafe se odehrává po ranní mši svaté. Pokud člověk nechce stíhat přípravu tempem sprintera, je dobré dorazit, nejlépe ve dvou osobách, už před osmou. Vyhledet někoho z bratří salesiánů, případně pana kostelníka, vyprosit si klíč a poodemykat všechny potřebné prostory: kuchyň, sál a sklad. Klíč nejlépe obratem vrátit. V kuchyni se vrhnout po varných konvicích a kávovaru, naplnit je a nechat fungovat. Mezitím jít vytahat stoly, pro začátek tři, čtyři, a k tomu židle. Na okénku si vyrovnat cukříky, mlíčka, tatranky, minerálky, připravit nádobí a taky kasičku. Příspěvek dobrovolný, každý dá, kolik uzná. Svého času jsem navrhoval cedulku „sou žrdí, co ani pětikilo nedají“, ale jednak mi to neprošlo a jednak se to ukázalo jako nepotřebné; zatím nebyla hlášena ztrátovost tohoto podniku. Takže díky všem. Po ranní mši většinou přichází klub našich seniorů v počtu 10 až 20 lidí. Po krátkém, ale intenzivním kafeproliti se každý usadí, a ty, službo, máš pro tuto část kavárny padla. Jak se blíží devátá, je čas vyrazit na mši svatou. Není ale od věci si předtím nechat uvařit vodu a nakapat další kafe pro druhou část kavárny.

Před skončením mše, tedy kolem desáté, je dobré být zakleklí v blocích a se slovy „jděte ve jménu Páně“ vyrazet opět do kuchyně. Druhá směna bývá početnější. Převažují rodiny a zejména, ne-li početně, pak hlasitostí určitě, děti. Je potřeba přihodit pár dalších stolů a židlí, pokud to nestihneme, doplní se samy. Voda bublá, kafe kape... najednou dost pomalu. Kdo byl prozíravý, má už první dávku v termosce a kape druhou. Vydává se, doplňuje, co došlo. A už se může začít s umýváním nádobí. Vše běží do chvíle, kdy se návštěvníci začnou vytrácet. To člověk ocení některé zvyklosti, jako to, že se stoly a židle „samy“ uklízí. Můj dík všem ochotným, kteří se na tom podílí. Na závěr zbývá jen supersmetákem smést podlahu v sále, uklidit v kuchyni, vynést odpadky a předat obsah kasičky.

Jak vidno, nic nezvládnutelného. Ale na druhé straně, práce dost. Dělat to sólově pořád by bylo náročné, a tak se služby střídají. Vše organizují Šárka Selveková s Helou Komínkovou. Nevypadá to náročně, ale platí to do doby, než jsou dobrovolníci vyčerpaní. Pak i organizátorkám padne služba do klína, a to i opakovaně.

Musíme pohlédnout pravdě do očí. Naše skvělé farní kafe se ocitá v krizi. Ne proto, že by upadalo. Naopak! Prostě kvůli tomu, že někteří jsou ve službě dobří, někteří lepší, někteří

ještě lepší a to takovým způsobem, že to vezme dech a odvalu někomu, kdo si netroufne chystat naparáděné a vymazlené pohoštění. A tak jsem už zaslechl poznámku, že se z kavárny stávají dostihy kdo napeče víc a lepších buchet.

Nezbývá, než se vydat zpátky ke kořenům. Ujasnit si, co se dělá kvůli čemu, nahlas vyřknout pravidla hry. Takže: 1. Farní kafe je v první řadě hlavně PROSTOR K SETKÁVÁNÍ. 2. Vlastní pohoštění je záležitost podružná, prostě, aby se nesedělo a nevykládalo nasucho. Minimální varianta, tedy kafe, čaj plus tatranky ze zásob, je zároveň tou základní a postačující variantou (ověřeno prakticky – nikdo si nestěžoval). 3. Všechno ostatní je navíc, nikdo to od služby neočekává.

Samozřejmě, dobročinnosti se meze nekladou. Pokud by někdo rád přispěl něčím ze svých kulinářských výtvorů, klidně může. Setká se to s nadšenou odezvou mlsných jazýčků. Ale není to závazek, že tak musí činit navždy. Pokud si někdo sám netroufá pustit se do obsluhy, může spojit síly s ostatními. Jeho výtvary budou vítány službou i návštěvníky. Pokud je někdo vystresován(a) představou, že musí ještě honem něco upéct na nedělní kavárnu, ať místo toho raději přečte dětem pohádku nebo si hezky popovídá s blízkými. A s klidným svědomím přijde na službu s rukama v kapsách. Bez skrupulí, výčitek či strachu z pomluv, že to tentokrát nebylo tak super, jako to měli tuhle támhle. Mám obavu, že pokud se nevrátíme k maximální jednoduchosti, naše tak hezky zaběhlá kavárna brzy zkrachuje z důvodu naprostého vyčerpání těch několika rodin, které se ve službě střídají, jakož i organizátorek, které už nemají sílu donekonečna žebrat, prosím tě, na příští neděli nikoho nemám...

Toto povídání je volání o pomoc. Hledáme posily. Jste-li ochotni pomoci a přiložit ruku k dílu a doposud jste se obávali, že to nezvládnete, nebojte se, nenecháme vás v tom samotné. Ochotně se podělíme o praktické zkušenosti. Předem velký dík všem vám ochotným, kdo se nahlásíte Šárce Selvekové (tel.: 603 876 606, e-mail sarka.selvekeroval@karneval.cz) nebo kdykoli v nedělní kavárně někomu za pultem.

*Jiří Zich
(redakčně kráceno)*

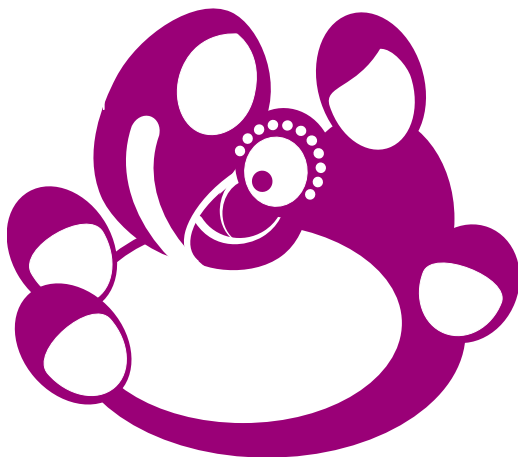

STŮL

Možná se to bude zdát s podivem, že v dnešní přetechizované době by mohl být zázrakem všedního dne obyčejný stůl. Když jsme se s manželem vzali, měli jsme stůl, jehož nohy byly ze šicího stroje a deska z dřevotřísky. Jeho význam byl však v naší domácnosti nezastupitelný. Když přišli kamarádi na návštěvu, všichni jsme se u tohoto stolku krčili, jedli a diskutovali. Občas sice někdo nohou narazil o litinové šlapadlo stroje, ale pokud si neroztrhl nohavici nebo nerozlil všechno víno, nevadilo to. Přesto si nedovedu představit, že by se tato setkání konala jinde. Přestěhováním do nového bytu jsme dosloužilý šicí stroj nahradili novým stolem.

Ten se stal pevným základem naší domácnosti. Od něho se odvíjí naše každodenní dění. Je místem, kde ranní modlitbou začíná den a společným pravidelným setkáním u večere končí. O nedělích získává sváteční podobu. U stolu je taky legrace. V mžiku se promění ve virtuální klavír pro našeho půlročního Františka nebo divadelní pódium s gumovou žirafkou v hlavní roli. A protože nevíme, kolik nás vlastně jednou bude, volili jsme rozkládací variantu pro 12 osob.

Pavla Pressová

Učí se církev

Pozorní čtenáři si jistě všimli nové rubriky „Učí se církev“. Proč je tady? Naši biskupové nám připravili šestiletý Homiletický projekt „Učí se církev“, který již začal adventem loňského roku. Je to projekt popsáný ve stostránkové (fialové) brožuře (www.cirkev.cz/res/data/015/001870.pdf). K nedělím a svátkům jsou připravena témata, podle kterých se postupně „církev učí“ především při tematických kázáních. Myslím, že i naši čtenáři – farníci mohou do tohoto projektu vstoupit mnohem aktivněji, souhlasíte? Vybral jsem několik témat, které nás čekají během následujícího čtvrt roku. Nad těmito tématy se můžeme do dalšího vydání Žabokuku trochu zastavit a vyjádřit se k nim. První zamyšlení jsou již níže.

Tímto bych Vás chtěl povzbudit a požádat o aktivní zapojení. Prosím, vyberte si téma a napište k němu svůj článek, svědectví, vlastní postřehy a druhé tak oslovte, povzbudte... Texty můžete poslat mailem na farnost@brno.sdb.cz nebo vhodit do schránky u časopisů v kostele. Vybrané texty pak otiskneme.

CO NÁS ČEKÁ?

5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (20. dubna 2008)

Účast laiků na Kristově kněžství (1 Petr 2,4–9; KKC 897–913)

a) povolání laiků

b) jejich účast na Kristově kněžském, prorockém a královském úřadu

7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (4. května 2008)

Příprava na biřmování (Sk 1,12–14; KKC 1306–1311)

a) svátost křesťanské dospělosti

b) prohloubení vztahu ke Kristu a k Církvi všeobecné i farní

c) stav milosti

d) úloha kmotrů

TĚLA A KRVE PÁNĚ (22. května 2008)

Svátost eucharistie (1 Kor 10,16–17; KKC 1322–1327)

a) eucharistie dokončuje uvedení do křesťanského života

b) ustanovena Ježíšem v tu noc, kdy byl zrazen

c) pramen a vrchol života Církve

d) spojuje nás s nebeskou liturgií

8. NEDĚLE V MEZIDOBÍ (25. května 2008)

Hříchy proti dobrému jménu (1 Kor 4,1–5; KKC 2477–2479)

a) respektování dobré pověsti

b) opovážlivý úsudek

c) nactiutrhání a pomluva

10. NEDĚLE V MEZIDOBÍ (8. června 2008)

Milosrdenství - lék pro naši dobu (Oz 6,3b–6; Mt 9,9–13)

a) odkřesťanstěný svět nezná Boha, neuznává hřích ani milosrdenství a stává se krutým

b) zahledění do Božího milosrdenství nás vtahuje do samotného jádra křesťanství

c) projevy milosrdenství zjevujeme lidem Boha

Pozn.:

KKC – Katechismus katolické církve (viz www.katechismus.cz)

CIC – Kodex kanonického práva (viz www.knihovna.net/CD/CIC/cic_a03.zip)

Dokumenty 2.vatikánského koncilu (viz www.knihovna.net/CD/D2VK/d2vk_a06.zip)

Liturgický kalendář (viz kalendar.katolik.cz)

Téma: Účast laiků na Kristově kněžství

„Věřící, a ještě konkrétněji laici, stojí v přední linii života církve; jejich prostřednictvím je církev životním principem lidské společnosti. Proto musí mít zvláště oni stále hlubší vědomí, že nejen patří k církvi, ale že jsou církví, to jest společenstvím věřících na zemi pod vedením papeže jako společné hlavy a biskupů s ním spojených. Oni jsou církev.“

(Pius XII.)

Farníci žabovřeští – my jsme tedy církev! Takže, když někdo říká „Bůh ANO, ale církev NE“, je to i o našem špatném svědectví o církvi. My jsme církev!

Téma: Svátost eucharistie

Společenství s nebeskou církví

„Eucharistie je opravdu kousek nebe, které se otevírá nad zemí. Je to paprsek slávy nebeského Jeruzaléma, který proniká mraky našich dějin a vrhá světlo na naše putování.“

(Jan Pavel II)

Nedílnou součástí každé eucharistické modlitby je vzpomínka na našeho papeže a biskupa, na Matku Boží, anděly a svaté a také na naše zemřelé. Možná to již léta posloucháme, aniž nás někdy napadlo, zda to má nějaký hlubší smysl. A má. Vzpomínka na papeže a biskupa nás uvádí do vědomí jednoty všech věřících v Krista v jedné církvi. Vyznání víry ve společenství svatých, jak píše současný papež Benedikt XVI. ještě jako kardinál, „prostřednictvím těla Páně spojuje v jednu církev církve roztroušené po okrsku zemském.“ Když slavíme eucharistii, přimlouváme se také za ty, kteří nás předešli, a jsme s nimi spojeni poutem lásky. Současně se tajemným způsobem spojujeme s liturgií nebeskou a připojujeme se k těm, kteří zpívají píseň novou (srov. Zj 5,9–13), k nesmírnému zástupu, který oslavuje Boha a děkuje Beránkovi za svou záchranu (srov. Zj 7,10–12). Nejde tedy jen o jednotu těch, kteří jsou u jednoho stolu, ale o jednotu všech věřících všech časů. Odtud nastupuje kosmická šíře v pojetí církve, společenství svatých, které překračuje hranice smrti a spojuje všechny, kteří přijali jednoho Ducha. Toto vědomí člověku rozšiřuje jeho omezený obzor vnímání a otevírá mu plnou perspektivu života, který trvá věčně. Každým slavením eucharistie se spojujeme se všemi věřícími na celém světě, kteří vyznávají stejnou víru, spojujeme se ale i s celým nebeským Jeruzalémem a současně do tohoto vztahu zahrnujeme i naše zemřelé: „Přistoupili jste k hoře Siónu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému: ke shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozenců, kteří jsou zapsáni v nebi; přistoupili jste k soudci, Bohu všech, k duším spravedlivých, kteří už dosáhli cíle ...“

(Žid 12,22–23).

*Vybráno z knihy: O eucharistii s Vojtěchem Kodedem
připravil: P. P.*

Don Bosco

„Vychováváme srdcem Dona Bosca k všestrannému rozvoji života mladých, zvláště těch nejchudších a nejvíce znevýhodněných, zasazováním se o jejich práva.“

Salesiáni letos slaví 120. výročí úmrtí svého zakladatele Dona Bosca. V číslech Žabokuku ročníku 2008 si připomeneme několik epizod ze života tohoto světce a vychovatele mládeže.

V roce 1872 si Don Bosco povšiml, že jeho dobrý žák Eusebio Calvi je zamlklý a smutný. Ptal se ho na příčinu a Eusebio mu řekl: „Mí rodiče nemohou dále platit mé výlohy, a mně nezbyvá nic jiného než přerušit studia a odejít.“ Don Bosco odpověděl: „Kolik máš do dnešního dne zaplatit?“ Eusebio: „Dvanáct lir měsíčně.“ Don Bosco: „Napiš tatínkovi, že to snižuji na pět. A ať zaplatí, až bude moci. Zastav se u mne a napiš ti lístek pro našeho ekonoma.“

V roce 1873 se jiný dobrý žák František Piccollo dostal do stejné situace. Vylíčil ji takto: „Byl jsem ve druhém ročníku a vzkázali mi, že za mnou přišla matka. Když jsem za ní přišel do hovorny, plakala.

Františku, pochop mě, jsme chudí. Ekonom mi před chvílí řekl, že tě bude muset poslat domů, jestliže nezaplatíme studijní pobyt. Když mi to sdělila, zazvonilo, a já musel spěchat do školy. Za hodinu jsem se vrátil a maminka zářila úsměvy. Řekla mi: Františku, byla jsem u Dona Bosca a ten mi řekl: Dobrá paní, vyřidte synovi, že jakmile ho ekonom pošle domů, ať se vrátí kostelem ke mně, Don Bosko ho nepustí nikdy... Téhož večera mě volal ekonom a já spěchal za Donem Boscem. Tázal se: Za kolik měsíců má matka doplácet výlohy. Řekl jsem mu dobu. Don Bosco vzal lístek a napsal na něj, že obdržel peníze za celý rok.“ Don Amadet, jeho životopisec, dodává. „Takové důkazy o živém vztahu Dona Bosca dostaly tisíce hochů.“

Nejde pouze o nějaké povrchní epizody – zamysleme se nad nimi. Eusebio Calvi, František Piccollo a spousta dalších nevidělo v chování Dona Bosca jen krásné gesto vedoucího, který velkodušně odpustil výlohy, a tak přišel o hodně peněz. Eusebio Calvi věděl, že 12 lir za měsíc byla minimální taxa za pobyt. Běžná cena v ústavech tehdy činila u chudého 24 lir za měsíc. Částku 7 lir, které promíjel, a 12 lir, které ve svých domech nevyžadoval, musel sám někde obstarat. Se svými oteklýma nohama chodil, stoupal po schodech, klepal na dveře, prosil, býval odháněn a pokořován. To vše věděl Eusebio Calvi i mnoho dalších. V kritických chvílích je posílal do kaple se modlit, zatímco on klepal na dveře boháčů. František Piccollo věděl, že

Don Bosco

lístek o zaplacených výlohách vystavený pro ekonoma nebyl pouhým kouskem papíru. Byl vykoupen únavou a pokořením, které Don Bosco rád snášel, protože měl své hochy rád a chtěl pro ně dobro. Takové počínání hochy zavazovalo, vykupovalo si jejich lásku a probouzelo touhu se mu odvděčit. František Piccollo pokračuje ve svém svědectví: Přeshly další tři roky. Byl jsem v pátém ročníku. Jednoho dne jsem odvedl Dona Boska stranou a pošeptal jsem mu do ucha: „Rád bych vám nabídl dárek. Doufám, že z něj budete mít radost.“ Don Bosco: „A jaký dárek mi chceš dát?“ František: „Vezmete si mě!“ Don Bosco se usmál: „A poradíš mi, co bych měl s takovým fešákem dělat?“ Hned na to zvážněl a řekl mi: „Františku, děkuji ti. Žádným dárkem bys mi nezpůsobil větší radost než tímto. Přijímám ho. Ale ne pro sebe. Nabídnu tě a zasvětím Pánu a Panně Marii Pomocnici.“ František Piccollo se stal salesiánem. Eusebio Calvi se stal salesiánem, mnozí další, podepření obětí a získání Don Boscovým přátelstvím, se stali salesiány. Probudila se v nich vděčnost a chtěli ji odplatit. Don Bosco jim dal svůj život a oni mu nabídli své životy: „Vezměte si mě!“ Vztah k věcem byl povýšen do jiné roviny. Rodinný vztah Dona Bosca spojil své poslání. Právě tehdy se nám nabízí velká hodnota: chápat výchovu jako vzájemné darování se, spočívající v nezištném a totálním darování vztahu a osoby.

*Vybráno z knihy Teresio Bosco,
Carlo Nanni: Dej mi duše.
Salesiánská tradice*

připravila L. K.

Sousedka se udiveně ptá: „Paní Zelená, proč máte na televizoru zpětné zrcátko?“ „Abych mohla sledovat, jestli manžel umývá nádobí nebo žehlí prádlo.“

Modlila se dívka: „Pane Bože, pro sebe nechci nic, ale odměň maminku za všechny její práce a starosti a dej jí nějakého vysokého, štíhlého a hezkého zetě!“

„Copak řekl Pán Bůh Evě, když s Adamem zhřešili?“ ptá se katecheta při hodině náboženství. Přihlásí se malá Janička: „Po břicho budeš lézt a prach vytírat po všechny dny svého života!“

Muž se přiznává ve zpovědi: „A taky jsem řekl tchyni, co si o ní myslím...“ Zpovědník ho přerušil: „Synu, v tomto okamžiku mluvíme o tvých chybách, nikoliv o hrdinských činech.“

Potkají se dvě klíšťata a jedno se ptá druhého: „Tak co, jak jde život?“

A to druhé klíště odpovídá: „Ani se neptej, je teprve poledne a už mě dvakrát vytočili!“

Dva muži se seznámili ve vlaku a povídají si. Došla řeč i na rodinu. Jeden říká: „Má žena je anděl.“

„Já už jsem taky vdovec,“ odpovídá druhý.

„Představ si,“ říká jeden kamarád druhému, „já jsem dokázal myšlenkou rozbít sklo ve dveřích!“ „A jak se ti to povedlo?“ „Řekl jsem tchýni, co si o ní doopravdy myslím.“

Jdou tři želvy po Sahaře a vidí na zemi hrníček a první želva říká: „Hele vezme-me ho?“ Druhá na to: „A co bychom s ním dělaly?“ Tak jdou dál a za pět let najdou studnu. První najednou začne: „He he he he, že jsme ten hrníček nevzaly.“ Třetí se nabídne že pro ten hrníček dojde, ale, že se nesmí napít.“ Po dvou letech říká první: „Já mám žízeň, ale nenapije se.“ Po třech dalších letech říká druhá: „Já mám žízeň, a tak se jdou napít.“ Najednou z křoví vyleze třetí želva a říká: „Tak to ne, holky, jestli si nebudeme důvěřovat, tak já pro ten hrníček nepůjdu.“

Kostelník nevěří svým očím. Paní Majerová klečí zbožně v lavici, před sebou modlitební knihu a vedle ní umělý chrup.

„Asi vás ruší při modlitbě,“ ptá se zájmem. „Ale kde, ten chrup patří mému Emilovi. Musela jsem mu ho vzít, on by mi mezi tím snědl doma bábovku.“

Zájemce o nemovitost: „Pane Kohn, v inzerátě bylo, že prodáváte dům s velkou zahradou, ale ta má délku 3 metry a do šířky je nejvýš metr a půl.“

Kohn: „No jo, ale podívejte se na tu vejšku!“

Sedne si blondýna v letadle k oknu a za chvíli k ní přijde fešný chlapík a povídá: „Slečno toto je moje místo.“ Blondýna na to: „Dej si vodchod mladej. Takový blbý finty znám.“ Chlapík pokrčí rameny a jen tak prohodí: „Tak si s tím Boeingem startuj sama!“

*Po dnech plískanic a chladu
jaro se chystá převzít svoji vládu.
Pod kůrou stromů nová míza proudí,
první květy o paprsek slunce loudí
a ptáci prozpěvují své milostné trylky.
Já nechci propást tyto vzácné chvílky,
ve kterých snad nikdo nemá stání.
Vždyť příroda chystá své zmrtvýchvstání.*

*Fialky na stráni omamně voní
jehňata na louce spolu se honí.
Větší už naděje na světě není,
po Velkém pátku, sobotním bdění,
přichází tiše Veliká noc.
Sám Ježíš přemohl temnoty moc.*

J. Š.